

Здравка. Я иди при Кося, че да се пораздумате.

Косйо стои надалеч, секаш никого не вижда. Той е тж-
нак, висок — сивоок с джлжг перчим, показал се подподкрив
нат калпак. Замислен гледа нещо от далеч и следи с очи.

! Момжк. Тжй ли?

Здравка. Дебишком отива до Кося, жилва го с коприва по вра-
та и кикотейки се' избегва.

Косйо. (Като в сян, само се почесва по врата и без да отдели
погледа си от онова що гледа, извива се към джба и се потуля.

VI.

От към Чучура се подават Калина и Захарина.

Чак сега се схваща, че Косйо е следвал тех с очи.

Захарина. Обжрни се да го видиш! горкия!

Калина. Какво ще го гледам!

— Щом виде, че идем насам — затули се към джба.

— Е виж го де? — Има ли нещо да го харесаш.

Другите: огньовете прескачат; борят се; люлеят се — все-
ки сила показва, а той . . . Нека направи нещо, че да му ви-
дя силата: да го позная, че е мжж . . . . .

Захарина. Ама нали тжжовно свиря с кавала?

Калина. Дотегнал ми е вечер с своите плачове . . . .

Аз искам . . . тжй нещо силно, мжжко . . . . че сжрдце да
трепне.

Чува се, че гайдата свиря по по-живо и от хорото се
раздават смехове.

— Я гледай какво хоро се люшнало.

— И мен ми се доигра, ама искам . . . .

— Какво?

— Ей тжй да ми е некого да си сравня силите.

— Само Косо да не е.

— И той да е, биля оце по-харно. Еднжж да го видя
че и майка ми да се разбере.

— Я виж хорото се мести към нази.

— Кой го води?

— (Вгледала се) Я гледай коняра хорото повел.

— Виж сега: Коняра хорото повел, а Койсо се смжрлу-
шил, . . . и той младини младува!

Хорото се приближава. Натрупват се моми и момци.
Коняра завива хорото току пред Калина и Захарина.

В разгара на буйно хоро се мерва срещу хорото Койсо,
олавя се пред Коняра.

Коняра. С мене ли Койсо ще се надиграваш?

Косйо. (Без да ми отвърне, се обржща към Гайдара) На ржче-
ници свиря, Гайдаро!

Гайдара само погледва Кося и надува гайдата: в крж-